

Фране Милчински-Йежек

*Звездича
Постаљанка*

Илюстрации:
Горазд Вахен

Превод от словенски: Людмила Миндова

ИМАС

Вечер, когато на земята всички ние лека-полека се подготвяме за сън, на небето звездите се будят. Те нежно разтъркват очи, събират в шепите си роса от белите облаци и умиват лицата си в тях. Сресват сребърните си коси и след това всяка потегля към своето място на небето, за да свети там през цялата дълга-дълга нощ. И светят на небето – големи и малки, стари и млади – светят и изпълват живота на всички ни с радост и благодат.

И всяка нощ – веднъж по-рано, друг път по-късно – със своята лодка на небето се появява Татко Месец. Плува той горе и брои ли, брои милиардите сияещи звезди само и само да се увери, че всички са там, че случайно някоя от тях не се е изгубила.

От време на време по небето пробягва пощальонката Комета. Тя профучава като ослепителна ивица по небето и пренася пощата от звезда до звезда.

А звездите си блестят и пеят на децата приспивни песни, на моряците показват пътя в морската шир, а на поетите светят в сърцата, за да им помогнат да стигнат по-лесно до вдъхновението и прекрасните рими.

А сега, ако не ви е страх и няма да ви се забие свят, елате с мен да се качим заедно там горе на небето и да надзърнем какво правят звездите...

И ето ни вече на небето. Някои от звездите тъкмо са заели местата си и сега търкат сънените си очи, срещват сребърните си коси и си шушукат.

Други пък все още пътуват от своите далечни домове, пръснати из цялата Вселена.

И когато най-накрая всички са тук, те запяват песента на сребърните звезди, за да засияе от нея цялото небе:

*Блестете, блестете, сияйни звездици,
лек сън да изпратим над всички главици,
блестете, звездици, блестете безспир,
водете моряците в морската шир.*

*Блестете, блестете, звездици в небето,
да блика от рими на поета сърцето,
да пише той весели песни омайни,
блестете, блестете, звездици сияйни.*

По едно време най-неочаквано – „Алеeee хоп“ – и на небето изниква Кометата, пощальонка и куриерка на целия небосвод.

– Хей, опашата звездице, поспри, поспри!

– Кажу какво ново има по света.

– Нали ни носиш новини?

Кометата весело се усмихва, пощипва светлите бузки на звездите и разрошва сребърните им коси. Звездите не се отказват:

– Кажу, кажу, нали ни носиш новини!

Най-накрая кометата склонява и започва:

– Новини искате, значи. Ами да ви кажа тогава. На Земята става нещо лошо.

– Ооооо, така ли?

– Чуйте какво видях, както си летях над Земята. Както си летях ниско, съвсем ниско над Земята, колкото да не докосна случайно с огнената си опашка комините, видях това: Дечицата плачат и не могат да заспят. Майките им дават чай от лайка и копър, но за жалост нищо не помага. Децата продължават да плачат, никои не спи и всички гледат нагоре към небето.

– О, божичко, о, божичко – простенват звездите. –
Защо ли така децата не спят?

– О, това съвсем не е всичко – продължава Кометата. – Чуйте нататък. Както продължавах да се нося, почти опирайки Земята, видях как наред морската шир моряците изгубиха своя път. Както и да се мъчеха, каквото и да опитваха, така и не можеха да достигнат сушата. И нигде край тях нямаше нито земя, нито бряг, където да спуснат котва. Рееше се изгубеният кораб наред морето, рееше се, а моряците не сваляха поглед от небето.

– Брей, странна работа, странна работа – ваикат се звездите, – откакто свят светува, моряците винаги са откривали пътя си по звездите, а днес са изгубени наред морето. Какво ли се е случило?

